

Arrest

nr. 200 162 van 22 februari 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2015 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn meerderjarige Belgische zoon M. K.

Op 18 mei 2016 wordt de aanvraag geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 juni 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 188 212 het beroep.

Op 20 juli 2017 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn meerderjarige Belgische zoon M.K.

Op 26 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 30 oktober 2017. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/07/2017 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)1938

Geboorteplaats: Gjakove

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...) AARTSELAAR

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische zoon, de genaamde K., M. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §1 van de wet van 15/12/80.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging in dd. 20/11/2015 dewelke werd geweigerd op 18/05/2016, omdat het recht op vrij verkeer niet werd aangetoond. Deze beslissing werd aangevochten bij de RVV en verworpen dd. 09/06/2017.

Gezien de aanvraag is ingediend in toepassing van artikel 40 ter, §1 dient betrokkene aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon, zijnde zijn zoon, toepassing heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De referentiepersoon doet opnieuw een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor geen nieuwe bewijzen voor.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70)

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, werden de volgende documenten voorgelegd, die dezelfde blijken te zijn als bij de vorige aanvraag:

- bewijs van afvoering van de registers (model 8), opgemaakt te Aartselaar dd. 17.06.2015, vanaf het adres: (...) Aartselaar.

- onvolledig, niet ondertekend huurcontract Kapellebrug waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 07.06.2015 een kamer geschikt voor 1 persoon huurde op het adres: (...) Hulst (Nederland); handgeschreven afrekening voor de maanden juli, juni en september 2015

- model 2, opgemaakt te Aartselaar dd. 14.10.2015, op het adres: (...) Aartselaar

Uit het geheel van zowel de voorgelegde documenten als de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon zich inderdaad op 17.06.2015 heeft laten afschrijven naar het buitenland. Er werd weliswaar een huurovereenkomst voor het adres (...) Hulst (Nederland) voorgelegd; er werden echter geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon er ook officieel ingeschreven was. Uit de voorgelegde gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt weliswaar dat betrokkene bij zijn aanmelding te Aartselaar verklaarde voorheen op het adres (...) – 4565 Hulst (Nederland) verbleven te hebben. Hiervan worden echter geen objectieve en verifieerbare bewijzen voorgelegd, zoals een inschrijving of een verblijfsvergunning. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat dit adres een kamer betreft die geschikt is als woonruimte voor maximaal 1 persoon.

Gelet op het geheel van deze elementen is het niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 11.12.2007 in Aartselaar woonachtig is, sedert 27.08.2012 op zijn huidige adres, zijnde (...) Aartselaar. Op 17.06.2015 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, bijna vier maanden later, op 14.10.2015 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. Enkele weken later dienen zijn beide ouders een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Zowel de echtgenote als de vier minderjarige kinderen van de referentiepersoon verblijven sedert 27.08.2012 ononderbroken op het adres (...) Aartselaar, en lieten zich niet afschrijven naar het buitenland.

Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn beide ouders via artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Sedert juli 2011 is de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de Richtlijn 2004/38/EG", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de zorgvuldigheidsplicht

Verzoeker heeft de Kosovaarse nationaliteit doch verblijft reeds geruime tijd in België bij zijn zoon, deze heeft de Belgische nationaliteit.

Op 20.07.2017 deed verzoeker dan ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker echter de beslissing dd. 30.10.2017 ontving waarbij zijn verblijf geweigerd werd.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, zoals omschreven in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet: “ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 2004/38/EG.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.”

Dat de motivering van DVZ geenszins aanvaard kan worden.

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG inzake verblijfsrecht van meer dan drie maanden, en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met verzoeker.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon, zijn zoon, in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, zoals bepaald in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker heeft wel degelijk alle bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer door zich te vestigen in Nederland. Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat referentiepersoon het recht heeft om meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven wanneer de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dit is het geval.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing ook dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Verzoeker is weldegelijk meegereisd met referentiepersoon, maar omwille van zijn illegaal statuut, kon hij zich niet inschrijven in Nederland. Referentiepersoon staat in voor de zorg van verzoeker, die inmiddels al een oudere leeftijd heeft. Verzoeker is volledig afhankelijk van zijn zoon, waardoor hij altijd bij referentiepersoon is.

Referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de Unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers onder verwijzing naar artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet uiteengezet dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verweerder de verplichting op de beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt bij aanvang dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft, doch reeds geruime tijd in België verblijft bij zijn zoon met de Belgische nationaliteit en hij verwijst naar de bestreden beslissing. Hij meent dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat en dat de motivering van de gemachtigde geenszins kan worden aanvaard. Verzoeker verwijst hierbij naar (artikel 7 van) de richtlijn 2004/38/EG en betoogt, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat de referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38/EG, en zich dus kan beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 van het VWEU. Hij meent dat wel degelijk alle bewijsstukken werden neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer door zich te vestigen in Nederland.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de richtlijn van 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen) en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden de voorgelegde documenten opsomt en vervolgens stelt dat uit de voorgelegde documenten en de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon zich inderdaad heeft laten afschrijven naar het buitenland. De gemachtigde betoogt verder – onder verwijzing naar een huurovereenkomst – dat echter geen gegevens werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon ook officieel ingeschreven was in Nederland en dat uit de voorgelegde gegevens niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. De gemachtigde besluit op dit punt dat bijgevolg niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in de richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Verzoeker betwist niet dat moet worden aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland een verblijfsrecht had op grond van de Burgerschapsrichtlijn om zijn rechten te kunnen doen gelden. Echter, doorheen zijn betoog beperkt verzoeker zich tot het beweren van het tegendeel. Zo betoogt hij dat hij wel degelijk alle bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer door zich te vestigen in Nederland en dat hij voldoet aan de in artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene voorwaarde als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De Raad kan echter alleen maar vaststellen dat verzoeker zijn beweringen niet staft en het bijgevolg blote beweringen betreffen. Hij toont niet aan dat de referentiepersoon effectief een verblijfsrecht had in Nederland.

Waar verzoeker voorhoudt dat door de Belgische staat een onzorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd, kan hij dan ook niet worden bijgetreden. Het komt immers aan verzoeker toe om de nodige bewijzen voor te leggen die zijn aanspraken rechtvaardigen, en hij is daartoe volledig in gebreke gebleven. Het loutere feit dat een bewijs van afvoering van de registers opgemaakt te Aartselaar, een niet ondertekend huurcontract voor een eenpersoonskamer op een adres in Nederland, en een model 2 voor een nieuwe inschrijving in Aartselaar, overigens slechts 4 maanden later, worden bijgebracht, kunnen op geen enkele wijze als bewijs dienen voor de bewering dat de referentiepersoon op grond van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn een verblijfsrecht had in Nederland.

Nu niet is aangetoond dat werd voldaan aan de eerste van de twee cumulatief te vervullen voorwaarden, zoals gemotiveerd door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden weigeringsbeslissing, is het tweede weigeringsmotief overtollig geworden zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van de kritiek erop.

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat hij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN